

không thể trả ơn hai lần. Và lại, hẳn đã yêu cầu chàng lên máy bay Air-Laos về Sài Gòn từ sáng sớm. Trời đã sáng rõ từ lâu. Chắc Simun đã liên lạc với phi trưởng, và nhân viên công ty hàng không dân sự Air-Laos đã trả lời là không có tên Văn Bình trong danh sách hành khách.

Văn Bình không ngờ được người gọi điện thoại cho chàng lại là thiếu tá Sulivông, phụ trách điệp báo hoàng gia. Sulivông, con người hòa nhã và tháo vát đã tiếp xúc với chàng tại khách sạn Settha Palace, sau khi chàng đặt chân xuống thành phố thăm lạng.

Chàng áp ống nghe vào tai. Tiếng Sulivông vẫn ngọt ngào và thân mật :

— Alo, ông Văn Bình đây phải không ? Sulivông, thiếu tướng Sulivông đây.

Văn Bình giật mình đánh thót. Trong một phần trăm tích tắc đồng hồ, chàng đã nhìn thấy sự việc sắp sửa xảy ra. Theo thỏa thuận chung, Sulivông không gọi chàng bằng tên thật Văn Bình mà là bằng tên giả : hoàng thân Sarikét. Sulivông cũng xưng là chủ hãng gỗ bạch đàn. Lần đầu gặp nhau, hai người đã dùng danh từ «hoàng thân Sarikét» và «chủ hãng gỗ bạch đàn». Không lẽ chưa đầy một ngày mà Sulivông quên hết. Phương chi Sulivông lại là một lãnh tụ tình báo ở Lào quốc.

Mặt khác, cũng theo thỏa thuận chung, Sulivông sẽ không liên lạc điện thoại với chàng, sợ bại lộ.

Văn Bình mỉm cười đáp :

— Vâng, tôi là Văn Bình. Kính chào thiếu tướng Sulivông. Thiếu tướng điện thoại cho

tôi để mời tôi về Sài Gòn phải không ?

Giọng Sulivông, chĩa tay kinh ngạc :

— Phải. Tại sao ông biết ?

— Thiếu tướng quen tôi là Z-28.

— Ông Z-28 giỏi thật. Tôi xin bãi phục. Song việc này không thuộc quyền tôi. Tôi cố gắng thuyết phục họ mà không được.

— Họ là ai ?

— Là chính phủ hoàng gia. Rạng sáng, một hội đồng Nội các thu hẹp được triệu tập tại dinh thủ tướng dưới sự chủ tọa của hoàng thân bộ trưởng tại phủ thủ tướng. Hội đồng đã quyết định dứt khoát như trên và ra lệnh cho tôi thông báo ông biết.

— Xin thiếu tướng nói rõ tại sao chính phủ hoàng gia lại thay đổi ý kiến nhanh chóng như thế.

— Tôi không thể nói được.

— Vậy, tôi cũng không thể tuân lời được.

— Xin ông nghĩ lại. Chúng tôi đạt giấy mời nên ông lên đây, giúp chúng tôi. Giờ đây, chúng tôi cảm thấy có đủ khả năng giải quyết nội vụ một mình, không cần sự giúp đỡ của các bạn đồng minh. Nên chúng tôi không dám phiền ông nữa.

— Tôi muốn yết kiến hoàng thân Thủ tướng.

— Hoàng thân còn bận ở Luang Prabang. Có lẽ tối nay hoàng thân mới về.

— Xin thiếu tướng bố trí cho tôi được gặp hoàng thân tối nay. Gặp xong, tôi rời Vạn tượng liền.

— Khoảng 9, 10 giờ tối, phi cơ của hoàng thân mới đáp xuống sân bay Wattay. Sau đó, hoàng thân còn chủ tọa một hội đồng Nội các cho

đến khuya. Nghĩa là ít ra đến một, hai giờ sáng mới xong.

— Còn sáng mai ?

— Sáng mai, hoàng thân thủ tướng đi kinh lý miền nam vương quốc trong hai ngày.

— Tôi sẽ đợi hoàng thân.

— Không được đâu. Tôi xin nói thẳng cho ông biết rằng thủ tướng quá bận, không có thời giờ tiếp ông. Dầu sao Hội đồng Nội các cũng đã quyết định dứt khoát rồi.

— Thật là nhục nhã, vì một chính phủ độc lập, có quân đội hùng mạnh phải dẫu hàng một tổ chức còn đồ tư nhân.

— Ông không được quyền phê bình một cách khiếm nhã và gay gắt.

— Xin lỗi thiếu tướng.

— Không dám. Mời ông sửa soạn hành lý.

— Trời ! Tôi phải đi ngay ư ?

— Vâng.

— Làm gì có máy bay vào giờ này. Nếu tôi không làm, chuyến phi cơ thường lệ Air-Laos đã cất cánh từ nãy.

— Chúng tôi dành riêng một chuyến cho ông.

— Hân hạnh quá ! Này, thiếu tướng Sulivong, tôi xin hỏi thật, Quốc tế Đặc vụ bắt buộc tôi rời Vạn tượng mấy giờ hôm nay ?

— Trong vòng 12 giờ đồng hồ, kể từ 8 giờ sáng.

— Nghĩa là tôi phải về Sài Gòn trước 8 giờ tối nay ?

— Phải. Ông nên nghe tôi mà về là hơn. Đối với ông, chúng tôi vẫn là bạn. Song chúng tôi bị

đu vào một tình trạng tiến thoái lưỡng nan. Vì sinh mạng của hàng triệu con người, chúng tôi đành phải trả tiền, điều đình với Quốc tế Đặc vụ để lấy lại số hàng đã mất.

— Vâng tôi hiểu.

— Nếu ông cho phép, tôi xin đưa ra đề nghị như sau : để bồi thường thiệt hại, chính phủ hoàng gia xin biểu ông một số tiền nhỏ là năm chục ngàn đô la.

— Chà, năm chục ngàn đô la Mỹ, số tiền này đâu có nhỏ.

— Đó là biểu riêng ông. Còn nếu sở Giám điệp của ông Hoàng cần được bồi thường thiệt hại, chúng tôi xin tinh sau.

— Cảm ơn thiếu tướng. Nhân danh ông Hoàng, tôi có thể nói trước là Sở chúng tôi không đòi bồi thường.

— Nhưng còn cá nhân ông ?

— Cũng không. Tiền lương hàng tháng của tôi cũng đủ ăn. Và lại, tôi không thích chính sách hối lộ.

Sulivong thở dài :

— Ông hiểu lắm tôi rồi.

Văn Bình cũng thở dài :

— Thiếu tướng cũng hiểu lắm tôi.

— Tuần tới, tôi sẽ xuống Sài Gòn công cán. Tôi sẽ gặp ông Hoàng và gặp ông. Khi ấy, chúng ta sẽ nói chuyện nhiều. Thôi, chào ông và kính chúc ông thượng lộ bình an.

— Mấy giờ phi cơ cất cánh ?

— Ông ra Wattav giờ nào, phi cơ cất cánh giờ nấy. Một chiếc công xa Mercedes sơn đen, mang

bằng số... đang chờ ông trước cửa khách sạn Settha Palace. Ngoài ra, còn có một xe đúp tri súng đại liên, và hai binh sĩ của tôi đi theo ông.

— Gớm, tôi trở thành một nhân vật quan trọng.

— Chính phủ hoàng gia hoàn toàn chịu trách nhiệm về an ninh cá nhân của ông, bắt đầu từ phút này.

— Thiếu tướng đã thông báo cho Sài Gòn biết chưa?

— Chưa. Họp Hội đồng Nội các xong, tôi nhắc điện thoại gọi cho ông ngay.

— Vâng, xin phép thiếu tướng cho tôi được tới tòa đại sứ Việt nam.

— Ông Z.28 khách sáo quá! Ông muốn đi đâu trong thành phố, tùy ông, tôi đâu dám ngăn cấm. Miễn hồ là trong phạm vi thành phố, và miễn hồ ông từ giã Vạn tượng nội chiều nay.

— Nội chiều nay?

— Vâng. Nhân viên ở phi trường đã nhận được lệnh của tôi. Họ chờ ông ngoài đó. Khi nào ông tới, họ sẽ cắt cảnh liên.

— Cám ơn thiếu tướng.

— Không dám, cám ơn ông.

Thiếu tướng Sulivông gác máy.

Văn Bình bàng khuáng một hồi với ống nghe đã nin bật. Chàng thầm khen tổ chức của địch đã phản công nhanh chóng. Tuy vậy, chàng không sững sốt. Chính phủ hoàng gia không thể giữ chàng ở lại dễ làm liên lụy đến hàng triệu người. Quốc tế Đặc vụ đe dọa bỏ thuốc độc vào giếng nước trên khắp Đông nam á, bọn sát nhân quốc tế này đã

nói là làm. Ở vào hoàn cảnh khó xử này, bất cứ chính phủ nào cũng sẵn sàng bỏ ra hai triệu đô la. Hai triệu, chứ hai chục triệu cũng phải ưng thuận. Mặt khác, công việc của Văn Bình chỉ có kết quả nếu được giữ hoàn toàn bí mật. Chàng vừa đặt chân xuống Vạn tượng thì hàng loạt biển cổ xảy ra. Rồi Quốc tế Đặc vụ bắt cóc chàng.

Tại sao Quốc tế Đặc vụ biết Z-28 có mặt tại Vạn tượng? Đó là điều chàng phải tìm ra. Vì đó là đầu mối của nội vụ.

Văn Bình ném diều Salem qua cửa sổ. Có tiếng gõ cửa, chàng hất hàm:

— Ai đó, cứ vào.

Chàng không cần giữ gìn nữa: kể từ phút này, tính mạng của chàng sẽ không bị Quốc tế Đặc vụ đụng tới.

Quản lý khách sạn bước vào, nghiêng đầu cung kính:

— Thưa, qui ông đi ngay à?

Văn Bình biết là Sulivông đã ra lệnh cho khách sạn. Chàng đáp:

— Vâng. Phiền ông tính giùm tiền phòng.

Viên quản lý lắc đầu:

— Thưa, phủ thủ tướng đã thanh toán rồi. Nếu ông cho phép, tôi sẽ bảo bồi mang hành lý xuống xe.

Hừ, Văn Bình bị tống xuất khỏi lầu quán Settha Palace! Tống khứ một cách êm ái và nhã nhặn! Chẳng nói chẳng rằng, Văn Bình chỉ cái va li của chàng đặt trên bàn, rồi lững thững thọc tay vào túi quần, ra ngoài hành lang.

Chiếc Mercedes 220 SE tới tận đậu ngay trước

cửa. Văn Bình dựa lưng vào nệm xe trắng toát. Tài xế, một trung sĩ, hỏi chàng bằng tiếng Pháp :

— Thưa ra sứ quán.

Văn Bình giơ một ngón tay, tỏ dấu đồng ý. Thì ra Sulivông đã lo liệu chu đáo. Chiếc Mercedes vừa dứt ra khỏi vỉa hè, một xe dip nhà binh với họng súng đại liên chia lên trời, phóng theo.

Văn Bình nhìn hai bên đường. Dân chúng Vạn tượng vẫn đi lại tít tít như thường lệ. Mấy ký giả ngoại quốc vẫn gác chân lên bàn trong lữ quán Constellation uống cà phê đá. Một cô gái giang hồ từ nhà sấm hấp tấp bước ra, vấp gốc cây suýt ngã, mặt ngàng lên, son phấn bạch phếch, làm Văn Bình lợm mửa.

Thành phố Vạn tượng vẫn là thành phố quen thuộc đối với chàng, từ nhiều tháng nay không hề thay đổi. Riêng những màn kịch trong bóng tối dày đặc : đã thay đổi nhiều.

Tài xế lái xe lên con đường dẽ, dọc bờ sông Cửu long. Gió mát luôn vào trong xe.

Văn Bình ra lệnh cho xe đậu lại. Tài xế hỏi chàng :

— Thưa, chúng tôi đậu bên ngoài dơi ông ?

Chàng xoa tay :

— Các anh về đi. Lát nữa, tôi có xe riêng.

Tài xế đáp :

— Chúng tôi được lệnh đưa ông lên Wattay.

Chàng gắt :

— Tôi đã bảo có xe riêng mà lại.

Tài xế, giọng bình thản :

— Thưa, lệnh của thiếu tướng Sulivông. Chúng tôi có trách nhiệm bảo vệ an ninh cho ông.

— Được. Nếu các anh muốn chờ bên ngoài tùy ý. Nhưng các anh đừng quên tòa đại sứ là nơi bất khả xâm phạm.

— Thưa vâng. Và xin ông cũng đừng quên là phi cơ đang chờ ông ở Wattay.

Văn Bình trèo lên thêm sứ quán. Xa Vạn tượng một năm, chàng thấy sứ quán Việt nam không đổi khác mấy may. Thấy chàng, mấy nhân viên reo mừng.

Chàng cười trả, xách va-li lên lầu.

Quỳnh Loan đang quay lưng lại phía chàng, nhìn qua cửa sổ. Nàng mặc áo đầm hở nửa lưng trên trắng nõn, khiến Văn Bình đứng sửng. Thân thể cân đối và kiều diễm của Quỳnh Loan đã mê hoặc hàng ngàn chàng trai ở Sài gòn, trong số có Văn Bình. Nàng là nhân viên xuất sắc của ban Biệt vụ, và là bạn thân của Nguyễn Hương. Không biết vì nàng đã có ý trung nhân, hay nàng nghĩ đến bạn mà hơn một lần Quỳnh Loan đã cự tuyệt chàng.

Đối với nàng, Văn Bình còn giữ nhiều kỷ niệm đậm đà. Nhất là kỷ niệm một đêm năm khảm. Nàng giả vờ hẹn hò với chàng, rồi vào giây phút thân tiên nhất, giằn xếp cho nhân viên cảnh sát bắt chàng, đưa về giam một đêm trong bốt quận ba, trước khi chàng lên đường ra Hà nội, trong một công tác hiểm nghèo. (1)

Thấy động, Quỳnh Loan quay lại.

— Chào anh.

— Chào cô.

Nàng nhún vai :

(1) Xin đọc «Đêm cuối cùng của tử tội» sắp xuất bản

— Anh làm rồi. Em là bà, không còn là cô nữa.

Văn Bình tái mặt :

— Em đã . . .

Nàng cười ròn rã :

— Mời anh vào phòng em. Xin giới thiệu : em là tùy viên văn hóa của tòa đại sứ.

— Vàng, tôi biết. Trần trọng kính chào bà tùy viên văn hóa một ngày.

Sự thật là nàng mới lên hôm qua. Nàng được cử làm tùy viên văn hóa để tiếp tay cho Văn Bình. Chức vụ tùy viên và đệ nhị bí thư sứ quán thường được dành sẵn cho số Mặt vụ.

Chàng hỏi :

— Ông đại sứ đâu ?

— Về Sài Gòn sáng nay rồi.

— Chuyện công hay tư ?

— Bộ Ngoại giao đánh điện mời về, theo đề nghị của ông Hoàng. Ông Hoàng kiểm có cần gặp ông đại sứ để thảo luận về vụ Pathét-Lào sửa sang con đường mòn Hồ chí Minh cho cộng sản Bắc Việt tái quân cụ. Chẳng qua, ông Hoàng muốn ông đại sứ vắng mặt để khỏi chịu trách nhiệm về việc làm của anh em mình.

Tiếng « anh em mình », Quỳnh Loan nói bằng giọng tha thiết Chàng nắm bàn tay nàng :

— Em lấy chồng bao giờ thế ?

Nàng phá lên cười :

— Ai bảo anh là em lấy chồng ?

— Chính em. Em đã bắt anh gọi là bà.

— Không phải lỗi của em, anh đừng giận, oan em lắm. Trong giấy tờ bổ nhiệm, em được gọi là bà. Trước khi em lên đường, chị Nguyễn Hương

đã mời em vào phòng, nói chuyện riêng.

— Lại Nguyễn Hương !

— Vàng, chị ấy dặn em lên Lào phải thận trọng vì đàn ông trên này có ngái. Bị ngái yêu, phụ nữ dâm ra bê bối, chết mẹ chết mệt người đàn ông, không thể nào gỡ ra. Tuy nhiên, ngái yêu lại ky vợ chồng. Phụ nữ chưa chồng, nhưng đã hứa hôn rồi, cũng không sợ bị ngái yêu mẹ hoặc.

— Em tin không ?

— Không biết nữa. Chị Nguyễn Hương dặn em lên trên này thuật lại anh nghe.

— Hừ, em dám dè dặt.

— Lại giận oan em rồi.

— Giận còn là ít. Em còn đang bị đánh đòn nữa. Trước kia, em nghe lời Nguyễn Hương, rủ anh đi chơi rồi lừa anh một vợ chết đuối, suốt đêm nằm trong sà lim quận ba. Lần này, em lại nháy vọt lên chức bà. Ở đây, chẳng ai nghe nói đến ngái. Nguyễn Hương ra lệnh cho em kèm giữ anh như tù phải không ?

— Không. Chị ấy chỉ yêu cầu em thôi.

— Yêu cầu ra sao ?

— Yêu cầu em sẵn sóc anh với tư cách em gái đối với anh ruột. Ngoài ra, không được làm gì hết. Thôi, chuyện này ở Lào về, anh cưới chị Nguyễn Hương đi cho chúng em ăn cỗ. Mỗi ngày, chị mỗi ghen thêm kính khùng. Em có cảm tưởng chị ấy sẵn sàng ăn tươi, nuốt sống cô gái nào dám léo hánh đến anh.

Văn Bình cười :

— Anh tu rồi. Nào, cô em gái của anh, sẵn sóc cho anh ruột đi.

— Em rút huyết kỳ nhè ?

— Không, anh chưa muốn uống. Lệ thường, anh em ruột ở phương Tây hôn nhau trên trán, hoặc trên má, mỗi khi gặp nhau. Em gái anh còn đợi gì mà chưa hôn ?

Quỳnh Loan kiếng chân, chúm môi hôn nhẹ vào trán chàng. Chờ nằng đứng gần, Văn Bình ôm ghi lấy. Tự nhiên, nằng ngửa cổ ra, mắt lim dim, miệng mở hé, mùi da thịt thanh tân tỏa ra ngào ngạt. Quỳnh Loan là nữ điệp viên Biệt vụ xinh đẹp và ngon lành nhất Sở.

Chàng cúi xuống hôn phớt vào cánh mũi pháp phòng. Rồi chàng đưa tay vuốt xương sống nằng từ gáy xuống lưng. Nằng run lên như bị lạnh. Nằng mở một con mắt ra, giọng lè nhè như say rượu :

— Anh ơi ! Hôn em đi ?

Chàng cười :

— Hôn trán nhè !

Nằng lắc đầu lia lịa :

— Không, không.

Văn Bình hôn thật phũ phàng vào môi nằng. Chàng hiểu Quỳnh Loan hơn ai hết. Nằng là một thiếu nữ học thức, thông minh, thích sống ngang tàng, chưa hề yêu ai say đắm vì chưa gặp người đàn ông nào ngang tàng hơn nằng. Đối với nữ điệp viên lao đầu vào công tác nguy hiểm, luôn luôn gần kề cái Chết, mảnh khoẻ tán lỉnh và gỏi tinh cở điển không còn thích hợp nữa. Chính phục loại phụ nữ ngang tàng như Quỳnh Loan, Văn Bình có ấn tượng như rình rập yếu điểm của đối phương võ nghệ siêu quần để đánh át mí.

Trong khi dính môi, suýt nữa chàng bật cười. Chàng vừa nghĩ đến thú săn voi trong rừng rậm Lào quốc. Hồi nhỏ, thân phụ chàng đã đưa chàng đến những vùng nhiều dã thú nhất, và dạy chàng cách bắn. Ông không cho chàng bắn xa, mỗi lần gặp thú, đặc biệt là voi và hổ đi một mình — loại thú đi một mình thường rất dữ — ông bắt chàng tiến lại gần, và chỉ cho phép chàng dùng một mũi tên, hoặc một viên đạn mà thôi.

Lớn lên, Văn Bình khám phá ra nghệ thuật chinh phục đàn bà đẹp kiêu lãnh và khó tính không khác nghệ thuật bắn thú dữ. Chỉ có một phát đạn, bắn ra ngoài thì chết, con thú sẽ nhảy lại đâm chết nhà thiện xạ, người đàn bà đẹp sẽ không bao giờ mở lòng ra nữa nếu cuộc tỏ tình bị lạc hướng trong phút đầu tiên.

5 phút sau, chàng buông nằng ra. Nằng ngồi phịch xuống ghế, bưng mặt khóc. Văn Bình ngồi bên, vuốt tóc nằng :

— Tại sao em khóc ?

Nằng khóc òa lên :

— Em không ca-ông lại được. Em yêu anh quá, anh ơi !

Từ lâu, Văn Bình vẫn đợi nằng nói câu ấy. Chàng đã thắng trận. Chàng đã quật ngã được con hổ dữ Quỳnh Loan. Con hổ dữ nhất của ban Biệt vụ.

Một lát sau, nằng ngừng đầu lên, dáng điệu thẹn thò :

— Khổ quá, em quên mất công việc phải làm. Anh đến gặp em có việc gì ?

— Còn chán thời giờ. Quốc tế Đặc vụ gửi tôi hậu thư đòi chính phủ hoàng gia tặng anh về

Sài gòn. Tối nay, anh phải lên máy bay.

Quỳnh Loan tài mạt :

— Thế à ? Chương trình hành động của mình hồng bết rồi.

Văn Bình cười :

— Đừng ngại. Anh đã có kế hoạch. À, em bận gì không ?

Nàng đáp ngay thơ :

— Không.

— Vay anh sẽ kể em nghe một câu chuyện.

— Chuyện gì ? Quan trọng không ?

— Quan trọng lắm.

— Anh kể đi.

— Để anh đóng chặt cửa, sợ người ngoài nghe.

Quỳnh Loan nhìn chàng bằng cặp mắt mơ màng Văn Bình đóng cửa sập, kéo rèm che kín, rồi mở máy điều hòa khí hậu. Nàng ngồi trên di văng bọc ni màu xanh nhạt. Đến phút này, chàng mới nhận ra cái áo đầm kiêu mới hai mảnh của nàng.

Loại áo này đang thịnh hành ở Ba lê, phụ nữ đua nhau mặc trong khi các nhà đạo đức đua nhau công kích. Quan niệm chung của phe bảo cựu là loại áo này tâng về khêu gợi của đàn bà lên tới độ, khiến mặc áo mà khêu gợi hơn khóa thân. Cái xiêm may chặt, ở trên đầu gói gài một tấc, trông như xiêm trẻ con, khiến cặp giò lộ ra toàn vẹn, còn áo trên thì chỉ là một biên thê của loại áo thun ngắn tay, hở nách, hở cổ, đàn ông thường mặc trong nhà, hoặc ngoài sân vận động. Nữ sinh tinh mần bạc P.áp. BB. làm đơn ông Tây phương lác mắt, ngại thở, vì cái áo thun dính sát lấy eo

và ngực, cái áo thun của Quỳnh Loan còn dính sát hơn, khiến chàng có cảm tưởng là nàng không mặc gì hết.

Màu hồng của áo hòa hợp một cách tuyệt diệu với màu đỏ phượng vĩ của xiêm, làn da trắng của nàng trở nên trắng thêm, môi đỏ của nàng trở nên đỏ thêm, chưa đầy quyến rũ.

Văn Bình ngẩng người ngắm nàng. Nàng giang tay ra :

— Chuyện gì, anh kể em nghe.

Chàng hôn vào tóc nàng. Một lần nữa, hai cặp môi ân ái lại tìm nhau. Chàng không nhớ toàn linh Lào của tướng Sulivông đang đợi ngoài đường, chốc chốc lại ngó vào sân tòa đại sứ, dáng điệu nồn nồn và bức bối. Nàng cũng quên bằng chức vụ tùy viên văn hóa, sợi giây liên lạc duy nhất giữa Văn Bình và ông Hoàng ở Sài gòn.

Tất cả cho tình yêu.

Tình yêu trên hết.

12 giờ trưa, giờ Sài gòn — giờ Vạn tượng chậm hơn giờ Sài gòn một giờ — bức công điện tối khẩn của thiếu tướng Sulivông được gửi đến tổng hành doanh của ông Hoàng, trong Công ty Điện tử, đại lộ Nguyễn Huệ.

Ông Hoàng ngồi im rất lâu trước tập hồ sơ đầy chữ chì chít mở rộng trên bàn.

Rồi ông mở anh lét phôn, ra lệnh cho Nguyễn Hương :

— Đánh ngay bức điện này lên Lào cho tướng Sulivông. Nội dung : « hân hạnh tiếp nhận công